

Lôvac za jên dân

Môj nôno Frâne je lôvac bîl,
u gôru je vâvik zâs pùšku hodil.
Za sâku škûlju on je znâl,
u kû je zêc, lisica ali jâzbac ležâl.

Ja sân se bîl u vâ nj dâl, pa sân zâs pùšku vâvik spâl.
Pôli kûšina mî je ležâla, dâ je zagrâbin i stêčen vâni,
kô mê nôno zazôve, âš je rêkal,
dâ çû pôc ž njîn, çîn bûn mâlo vêci kôd lâni.

I tâko sù lèta hitro pasîvala,
dóklje nî prišla jêna sabóta jûtro.
Bîlo je tô na drûgega fêbruvara, unêga lèta kâda je Tito umřl.
Nôno je stâl i mê zazvâl: »Nêênić, grêmo!«

Zâjdin sân znâl, nî mi trîbal rêc kâmo?
Po nôci je snîg jûšto mâlo zapâl,
çà je nôno i çêkal, âš zânku je dâl.
Pod Kûnsljovu hišu je želèza nastâvil, da bi u njîh kunìcu zvâbil.

Kókošjega mësâ je mâlo ðil, tâko dâ ga je snîg pôtlje pokrîl.
Kâda je sè sôje pójila, nônotovu vâbu je tûdi zjîla.
Tô je bîlo zâdnje çà je storîla,
pa kókoši drûge ni véc taknîla.

Od unipût nân kunìca zgôra vrât stôji,
kôdabi nônota çêka, kî ga dûgo véc ni.
Sâda kó zdôla njê pasân, vâvik se zmîslin na tâ jêdini dân,
kâda z nônoton skûp u lôv smô šli.

Ja sân pôtlje sôju pùšku sprâvil,
nikada nîs véc lôvac bîl,
nôno je sôju ubîsil na klîn,
a kunìca jôš vâvik zgôra vrât, dèla spomîn.

Besede: gôra-šuma, škûlja-rupa, kûšin-jastuk, jûšto-po mjeri, zâjdin-odmah, želèza-lovačka
zamka, zvâbit-primamiti, kunìca-kuna, skûp-zajedno, ubîsit-objesiti, zgôra-iznad.

Pasjak, 02.02.2025.

Nenad Smajila, mag. arheol.

